

Мхинь – то «райська краса»

◆ ПОЛІСЬКІ ХУТОРИ

По ягоди до Баби Рузі

Майже все своє життя прожила на хуторі Мхинь бабуся Ярина. Разом зі своїм чоловіком вона виховала і виростила 7 дітей.

Про родинний хутір розповів її син - Петро Гнатович Олешко, 1947 року народження. На хуторі Мхинь його дідусь Петро Олешко Ілляшевич, 1844 року народження, оселився вже після війни. У погосподарській книзі за 1944 рік вказано, що тоді він проживав із родиною в селі Мале Морочне. Мав 2 сини та 3 дочки.

Згодом на Мхині господарювали його сини Гнат із дружиною Іриною Іванівною та Микола із дружиною Ганною Петрівною.

Тут ніколи не було електричного світла. Вечори проводили при лампі та каганці. Аби не відстати від однокласників, уроки діти вчили ще вдень. Був час, що на Мхині запалили електричну лампочку від генератора, але це тривало зовсім недовго.

Навколо хатини Олешків було багато родючої землі. Там рясно родила й картопля, і зернові, і городина. За часів існування колгоспу, тут була розміщена велика колгоспна пасіка. Петро Гнатович згадує, що за день викачували по 4 бідони меду. Навколо була така краса, що

Мхинь іноді називали райським куточком.

Після смерті свого чоловіка Гната Ірина Іванівна не захотіла переїжджати до дітей у село й до 2000 року жила одна на хуторі. Це була єдина хутірська жителька кінця ХХ століття. Її часто навідували діти й онуки. А рідкі перехожі смакували смачною водою з її колодязя.

В'ячеслав Ломазей

«Ідемо по ягоди до Баби Рузі», - часто можна чути в Мутвиці. «Де ж та бабуся живе?» - подумаєте ви. Ні, там уже ніхто не живе, давно вже немає цієї жінки, а назва урочища залишилася навіки. Розповідь про нього я записала від своїх батьків: Дехтерука Григорія Івановича та Дехтерук Людмили Володимирівни.

Про деякі факти дізналася на шкільному краєзнавчому гуртку.

У лісі, між Мутвицею та Неньковичами, стояла хатина. Там жила сім'я. Проживання цілих родин у лісі – явище для Полісся звичне. Таким чином польські поміщики оберігали свої ліси. Вони поселяли в глибині лісу лісника (його ще називали стражником) разом із родиною. І тоді селяни боялися ходити до цього лісу без квитка - за грибами чи ягодами, рубати дерева для опалення. Напевне, чоловік баби Рузі чи ще його батько був лісником.

На початку ХХ століття в будинку, що стояв неподалік урочища Підварок, жила велика сім'я. Господаря звали Тимофієм, дружину – Рузею, синів – Франеком та Григорієм, а дочку – Онисею.

Збереглася легенда про заміжжя Рузі. Дівчина в дитинстві залишилася сиротою, а врятувала її від голодної сирітської долі сусідка. У 18 – 19 років вона познайомилася з гарним хлопцем, вийшла за нього заміж. На весілля прибули її далекі родичі й справили їй таке придане, що всі дивувалися багатству цієї нареченої.

Першою втратою Рузі була смерть вісімнадцятирічної красуні-дочки. Кажуть, Рузя була дуже гарною, її дочка – теж. На війні був поранений її чоловік і теж помер. Жінка залишилася із синами. Була дуже працювитою й до самої старості залишалася привабливою.

Розповідають, що в лісі біля її хати росла калина, а поруч стояла лавка. Тут часто сиділа старша жінка й привітно зустрічала усіх лісових гостей. Прожила вона 82 роки. Її сини переселилися в село Неньковичі. А топонім на честь її імені у Мутвиці зберігся на довгі роки...

Ірина Дехтерук